

Aggódik egy szakma

Időnként felröppennek a hírek a sajtóban arról, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium a könyvelők felügyeletének kérdésével foglalkozik. Lehet, hogy jó szándékú kezdeményezésről van szó, amely valójában a könyvelőket fogja védeni, de az eddig napvilágot látott hírek, illetve a szakma véleményének a ki nem kérése egyre nagyobb aggodalommal tölti el az ezen a területen dolgozókat, tevékenykedőket.

Amikor az ember azt hallja, könyvelő, nagyon színes kép villan fel előtte.

Ide tartozik a több millió forintos befektetéssel, komoly számítógépes háttérrel és szoftverekkel működő, színvonalas könyvelőirodát fenntartó, folyamatosan drága szakképzésekre és továbbképzésekre járó, magas szakmai képesítésekkel rendelkező könyvelő. ...

De ide tartozik Lujzika néni is, aki idestova 30 éve ment nyugdíjba a szocialista nagyvállalat könyvelési anyaggazdálkodási részlegéből, s azóta nyugdíjkiegészítésként a konyhaasztal sarkán, egy mentés nélküli, 10 éves, számítógépnek már alig nevezhető jószággal, egy mentés nélkül DOS alapú programmal, valamit összeeszkábál.

Találkoztam már olyan nagy nemzetközi vállalatcsoporthoz tartozó regionális gazdasági vezetővel, akit szintén könyvelőnek tituláltak (degradálják?), jóllehet 3 nyelven szinkronba, napi szinten, a nemzetközi adózási és könyvelési útvesztőkben navigálta a sok milliárdos gazdálkodást ...

és ugyanúgy könyvelőnek nevezik az Indiában székelő, jobbára csak adatrögzítőt, akinek kiküldik a világ különböző részeiről, s így Magyarországról is, a bizonylatokat, s ő a magyar nyelv és a magyar jogszabályok ismerete nélkül rögzíti azokat a konszern rendszerébe, s ezekből az adatokból készülnek el a magyar adóbevallások és beszámoló. (Csak elképzelem, hogyan kezeli ez a könyvelő pl. a telefon magánhasználat miatti természetbeni juttatás adóját ...).

Mindannyiukra azt mondjuk, hogy „a könyvelő”. De igazságérzetünk berzenkedik, hiszen a fenti példákban hozott 4 embert nem lehet egy lapon említeni. Mindannyian a könyveléssel kapcsolatos munkát végeznék, de ki közülük valójában „a könyvelő”?

sorakoznak a kérdések:

Kire fog majd kiterjedni a tervezett könyvelői ellenőrzési rendszer?

Ismeri-e a törvényhozás a könyvelői piacot? Tudják-e, milyen szereplők vannak jelen, és milyen elvárásoknak megfelelően dolgoznak?

A könyvelői szakmának jelentős része – már akivel én napi szinten kapcsolatban vagyok - aggódik.

Félünk attól, hogy az új hivatal, amely a könyvelőket hivatott ellenőrizni további adminisztrációs terheket fog a könyvelőkre róni.

Számos kérdésről kérhetnek jelentést - például ügyfélkör, bevétel, alkalmazottaik, szoftveres ellátottságuk, stb.

Ki fogja ezeket a többletfeladatokat megtéríteni a könyvelőknek?

Lesz-e olyan kézzelfogható előny a közfelügyelet működéséből, amely ténylegesen hasznot hoz azoknak a könyvelőknek, akik a munkájukat igyekeznek magas színvonalon, a jogszabályok betartásával és betartatásával végezni? Vagy csak további teher lesz, amelyet nem fognak tudni az áraikban érvényesíteni?

Hogyan fogja kiszűrni a közfelügyelet azokat a könyvelőket, akiknek nem lenne szabad működni?

Nem aggályoskodnánk akkor, ha a törvényalkotás megkérdezte volna a szakmai szervezeteket a kérdésben. A szakmai

szervezetek saját egyedi kommunikációjából tudjuk, hogy szinte mindenki a maga módján, a saját csatornáin keresztül próbál az aggodalmának hangot adni, illetve konkrét javaslatokat is eljuttat a törvényalkotás felé. Az eddig kiszivárgott anyagokból azonban ezek a pozitív támogató ötletek - egyelőre és sajnos - még nem érzékelhetők.

Egyes hírek szerint július 1-re tervezik az új közfelügyeleti rendszer bevezetését. Addig már viszonylag kevés az idő. Az időzítés sem a szakmának dolgozik, mert az év elején a szakma is el van foglalva az éves zárlattal kapcsolatos feladatokkal. Így minél jobban megyünk előre, annál kevesebb idő marad a saját ügyeinkre, hiszen egy könyvelőnek elsődleges a saját ügyeinkkel való foglalkozása.